

La setmana

DEL 7 AL 13 DE MARÇ

LES ESCALDES - ENGORDANY
Obertura del centre termolúdic Caldea. Informació als telèfons 62555 i 65777 (Article, pàg. 13.)

PERPINYÀ
Dilluns 7. 21 h. A la Capella de Sant Domènec. Cors de cambra del Palau de la Música Catalana, presenten el *Messiah* de Haendel.

BARCELONA - SITGES
Del 5 al 7 de març. Ral·li de cotxes d'època. Tel.: 894 93 57

LLEIDA
Fins el 20 de març. Sala Gòtica del IEI. Exposició "La premsa a Lleida durant el segle XIX". Informació al telèfon 27 15 00

CIUTADELLA
Dissabte 12. A les 19 h. Centre de Cultura Sa Nostra. Concert d'alumnes del mètode Suzuki de l'Escola de Música.

TERRASSA
Dies 12 i 13. Assemblea Ordinària del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Renovació del secretariat.

ILLES COLUMBRETES
De l'11 al 13. Excursió amb veler, organitzada pel Centre Excursionista de València. Informació al telèfon 96-391 16 43.

VALÈNCIA
Dijous 10. 7.45 vesprada. Escola de Magisteri. Presentació del document pel català a les universitats valencianes (Article, pàg. 12).

PALMA
Dies 11, 12 i 13. Hotel son Bellver. VIII Jornades sobre el Nacionalisme Català a la Fí del Segle XX. (Informació a la pàgina 11).

ALACANT
Fins finals de març. Llotja del Peix. Exposició del fotògraf brasiler Joao Salgado. Presentarà la sèrie sobre els treballadors.

EL CAMPELLO
Durant tota la setmana. Al restaurant Nou Concha (tel.: 563 12 12). IV Mostra de Cuina al Campello.

ALCOI
10 al 12. IV Mostra de Teatre d'Alcoi. Actuacions al Centre Cultural i accions de carrer. Tel.: 554 41 22

Podeu enviar les vostres convocatòries al fax 93-323 35 41

LISBOA

Del 10 al 20 de març. 21.30 h. Almazém 22. La Fura dels Baus presenta *MTM*.

LAUSANA

Fundació de l'Hermitage. Exposició sobre la pintura japonesa de 1868 a 1936.

VIENA

Fins el primer de maig. A la Kuntz Haus. Exposició sobre l'arquitecte Le Corbusier.

TOT EL MÓN

8 de març. Commemoració del Dia de la Dona Treballadora.

BRUSSEL·LES

9 i 10 de març. Primera reunió del Comitè de les Regions de la Unió Europea.

BAIXA SAXÒNIA (ALEMANYA)

13 de març. Eleccions regionals. També es faran eleccions aquest dia en tres regions d'Àustria i en dues de les repúbliques de la federació russa.

Kissinger tenia raó

La desestabilització de Rússia pronosticada per Kissinger és un fet i els conflictes internacionals se'n ressentiran cada cop més. És l'opinió de Llibert Ferri.

Els més obsessius afeccionats a la teoria de la conspiració mundial permanent podrien arribar a copsar una estranya vinculació extrasensorial, conscient o inconscient, entre el jueu nord-americà Baruch Goldstein, el ja ex-fiscal general de Rússia Alèksei Kazzànnik, i el líder serbi de Bòsnia, Rodoban Karadzic.

En el mateix moment que feia la matança de la mesquita d'Hebron, Baruch Goldstein cobria de sang el procés de pau del Pròxim Orient i posava en perill tota l'estratègia negociadora dissenyada des de Washington.

L'administració de Bill Clinton, que es pensava que podia començar a respirar tranquil·la després del no-atac de l'OTAN als serbis, va haver de tornar-se a posar en estat d'alerta. A Moscou, tot i les pressions de Ieltsin per a impedir-ho, el fiscal general Alèksei Kazzànnik no va voler transgredir la Constitució i va signar l'amnistia que treia de la presó els revoltats d'Octubre del 93. Kazzànnik ha dimitit i en les declaracions de comiat no s'ha mossegat la llengua a l'hora de dir que Ieltsin governa amb la mentalitat caciquil dels *aparàtxiks* del PCUS de províncies.

I quan l'horror de la matança d'Hebron i les intuïdes complicitats dels soldats israelians es barrejaven amb les esgarifances que provocava la sortida de la presó de Lefòrtovo, no tan sols de Khasbulàtov i Rutskoi, sinó també d'agitadors com l'estalinista Víktor Anpílov o el nazi Aleksandr Barkàixov, tornaven a trontollar els Balcans: potser encoratjats pels esdeveniments, els serbis trencaven l'alto el foc.

Tot això mentre el líder serbi de Bòsnia, el psiquiatre Karadzic, anava a Moscou per demanar als russos garanties de protecció a la seva causa i per oferir el compromís de deixar d'atacar l'aeroport de Tuzla en canvi que els Cascos Blaus russos se'n facin càrrec del control. Però el millor moment de Karadzic no va ser el de les entrevistes amb Ieltsin, sinó el de la trobada amb Jirinosvki a l'estadi Lenin per veure el partit Spartak-Barça.

El Moscou d'ara, el d'aquests últims dies, es veu obligat a intervenir en afers internacionals prenent el paper de gran

Rutskoi, en llibertat. Ieltsin ha amnistiats els seus enemics.

potència i, al mateix temps, esmorteint com pot els rebomboris interns que amenacen amb una batalla per la conquesta de les ruïnes de l'estat soviètic. Fa pocs dies l'historiador Iuri Afanàssiev declarava a Barcelona que, a Ieltsin, ja no li queda gens de reformisme; que Ieltsin és un ninot en mans dels conservadors. Potser Afanàssiev es deixa endur pel fatalisme que el caracteritza últimament i no acaba de matisar: és veritat que Ieltsin va a remolc, voluntàriament, de la política centrista-conservadora favorable als grans interessos industrials que promou el primer ministre Txernomirdin, però en el terreny més purament polític i d'àmbit institucional les coses no semblen iguals. Ieltsin, un home que treu forces quan se sent assetjat, comença a defensar-se com un gat panxa enlaire. Després de l'últim cop, de l'amnistia en favor dels seus enemics, no solament ha amenaçat de tornar a empresonar-los, sinó que, en un gest d'autoritat, ha destituït el cap de l'ex-KGB, Nikolai Goluxko, per no haver actuat a temps.

La complexa situació internacional ha de conviure i tenir en compte una Rússia desestabilitzada que es "reestrena" com a gran potència. Amb totes les reserves, a Rússia podrien passar coses com aquestes:

—Que es consolidés el Govern gris centrista-conservador de Txernomirdin i que cohabités amb Ieltsin. El president exerciria la part més espectacular del poder. També podria passar que el paper de Ieltsin s'anés eclipsant i que la personalitat inestable del president provoqués conflictes de competències amb Txernomirdin, sense perdre de vista el front que té obert amb la Duma.

—Un Ieltsin com el d'ara, amb algunes adhesions encara, però sense cap base política i en conflictivitat permanent podria fer decidir l'exèrcit a intervenir. Noms de líders militars? Doncs, per exemple, el de Borís Gròmov, ex-comandant en cap a l'Afganistan, impulsor del manifest sediciós contra Gorbàtxov, ex-vice-ministre de l'Interior amb el facciós Pugo i amb prou suports militars, centristes i nacional-bolxevics per a eclipsar l'estrella de Jirinosvki, que interessa molts poders làctics com a "cridaner", però no pas com a alternativa de poder. Una solució com aquesta acabaria estimulants i canalitzant *manu militari* el procés d'acumulació de capital que ara només controla la màfia.

—La tercera possibilitat seria que s'avancesin les eleccions presidencials i les acabessin guanyant els nacional-patriotes, tant per la via de Rutskoi, com per la de Jirinosvki. A terme mitjà, un cop passats el primer "festival" de banderes i d'himnes, sorgirien els enfrontaments entre els clans per controlar el poder. Així mateix, els patriòtics no tenen cap programa econòmic ni social que vagi més enllà del col·lectivisme "perfumat", ineficaç per inaplicable a aquestes altures.

Fa sis anys l'ex-secretari d'Estat nord-americà Henry Kissinger va dir que la Unió Soviètica s'encaminava cap a la desmembració i la desestabilització i que cada cop seria més difícil de trobar a Moscou interlocutors per a tractar de problemes internacionals. El moment ha arribat.

Llibert Ferri